

Arne Hansens tale ved opstarten af fredsstafetten i Frederikshavn d. 24.10.09

At Bodil Hindsholm Hansen fra Et anstændigt Danmark du står her helt naturligt ved opstarten af fredsstafetten og snakker om flygtningearbejde det sætter nogle tanker i sving om sammenhængen mellem flygtningearbejde og fredsarbejde.

Umiddelbart vil jeg blot sige, at for mig hænger arbejde for politiske flygtninge og krigsflygtninge tæt sammen med at arbejde for fred. Men nu vælder så oplevelser og overvejelser fra fortiden frem.

Så jeg fyrer min tale ved igangsætningen af fredsstafetten af allerede nu, og så beklager jeg, at den bliver lidt selvcentreret, fordi jeg bedst kan stå inde for mine egne erfaringer med fredsarbejde og bruge dem til at redegøre for, hvordan jeg kom til at opfatte det at hjælpe politiske flygtninge, som en nødvendig del af fredsarbejdet.

Jeg blev engageret i fredsarbejde for alvor under Atomraketkaprustningen i 1980'erne, hvor frederikshavnerne regnede med at garnisonsbyen Frederikshavn med NATO-flådestationen var udset som atombombemål.

Og at risikoen for at Frederikshavn fik en atombombe blev overhængende da amerikanske militære strateger begyndte at arbejde på at opruste USA's Atomvåbenstyrke til at besidde førsteslagsevne dvs. havde et arsenal af atomvåben stort nok til at sætte alle de sovjetiske A-våben ud af spillet i en første angrebsbølge.

Og det skabte jo en højst ustabil situation, da det så kunne friste Sovjet til at bruge sine atomvåben inden det våbenteknologisk førende USA opnåede den førsteslagsevne som militære kredse i USA pønsede på.

Og det – på trods af at det reelt ville medføre en mere usikker situation, når man fjernede den stærkeste parts sårbarhed ved, at den amerikanske præsident Ronald Reagan samtidigt igangsatte arbejdede på at udvikle et beskyttelsesskjold mod fjenden Sovjets missiler, som det var planen at udbygge til en egentlig militær kontrol af hele verden ved inddragelse af satellitter i det ydre rum hertil.

En af mine kolleger på gymnasiet flyttede faktisk fra byen pga. frygten for at blive bombemål og denne frygt for at blive bombemål i en overhængende atomkrig drev op til 500 frederikshavnere til at deltage i fredsdemonstrationer dengang.

Heldigvis kom Gorbatsjov til magten i Sovjet og indledte dialog. Men inden da var jeg blevet overbevist om at der måtte et reelt demokrati til. Ikke blot i Sovjet så der kunne opstå reelt uafhængige fredsbevægelser – lige som i vesten, så fredsbevægelser

på begge sider kunne være drivkraft i at skabe en gensidig afspænding og forsoning nedfra de almindelige befolkninger på tværs af grænserne mellem blokkene.

Men også i USA og NATO-lande var fredsbevægelsernes og demokratiets råderum indskrænket af, at det militær-industrielle-bureaukratiske-videnskabelige-medie-politiske kompleks dominerede over politikerne, der måtte nøjes med at reagere på de overdrevne og ideologisk fastlåste fjendebilleder som dødens købmænd understøttede og solgte til en frygtsom civilbefolkning og som fredsbevægelserne ikke havde ressourcer til at hamle op med og sætte en anden dagsorden.

Derfor måtte fredsbevægelser støtte demokratibevægelser overalt i verden, da atomraketoprustningskrisen viste, at alle mennesker på jorden nu delte atomvinterens skæbne hvis en vanvittig politiker begyndte at fyre løs, eller der blot skete et teknisk uheld med en atomraket, som flere gange faktisk var på vej. Og der er jo stadig i dag nok atomvåben i verden til at udlette alle mennesker på kloden.

Da de venstreorienterede iranske studenter også midt i 80'erne begyndte at ankomme som politiske flygtninge, der fandt et fristed i Danmark fra den undertrykkelse og forfølgelse, som de var udsat for af det iranske præstestyre, fordi de forsøgte at opbygge en demokratisk opposition til det teokratiske præstestyre. Ja så forstod jeg at det også for fredens skyld var nødvendigt at give asyl til undertrykte oppositionelle, der arbejdede for demokrati, da tyranniske diktatorer ville få alt for let spil med overgreb på demokratibevægelser, hvis de såkaldt demokratiske lande blindt lukkede de oppositionelles mulighed for, som en sidste udvej for at redde livet, at kunne flygte til et demokratisk land.

Og arbejdet herfor har så nu snart 25 års jubilæum i en situation hvor det nu helt overvældende er traumatiserede krigsflygtninge, som Danmark nægter at tage et medansvar for der fylder i det politiske landskab. OG de er jo et direkte produkt af den manglende fred, ja for irakernes vedkommende af Føghs angrebskrig.

Derfor må jeg nu konkludere at fredsarbejdet for at finde alternative ikkevoldelige konfliktløsninger og opbygge en gennemgribende fredskultur, der bygger på fornuftens brug og grænseløs kærlighed, må opprioriteres.

Og her skal vi jo begynde med at feje for vores egen danske dør. Og det er pinedød nødvendigt, at jordens folkeslag kræver af deres politiske ledere, at de samarbejder for at lindre de unødige lidelser, som vilde krige er, ved at kræve mere forebyggelse.

Og her giver netop klimakrisen os chancen for at stoppe op og indse - at oprustningsgalskaben og krigenes fjendebilleder, død og lemlæstelse og had og bekvemme offerroller, - er så menneskelig og materielt og miljømæssig destruktiv, at krige må afskaffes for at give os en reel chance for at redde jordkloden fra vores materielle livsstils og den markedsdirigerede alles-kamp-mod-alle-ideologis utilsigtede ødelæggelse af moder jord.

Den paranoia og fremmedhad som national-racistiske kræfter i Danmark har skabt må vi prøve at bruge konstruktivt til at advare mod realiseringen af skræmmebilledet af de millioner og atter millioner af miljø- og klimaflygtninge, som vil løbe det rige Nordeuropa og andre tempererede områder over ende, når de bliver de eneste beboelige områder, hvis vi bare lader stå til overfor de menneskeskabte klimaproblemer.

Og at det derfor drejer sig om at fjerne den strukturelle vold i verden som dræber 100.000 børn og voksne hver dag pga. krige, sult og sygdomme. En strukturel vold som kun kan lempes og forebygges igennem bevidst arbejde for udjævning af levevilkårene, for skabelsen af en positiv bæredygtig fred, så vi samtidigt får fjernet grobunden for religiøs fundamentalisme og bremset terrorismebekæmpelsens nye flygtningestrømme og deres skabelse af fjendebilleder hos os rige fremmedfrygtende danskere.

Relativt rige danskere, der er os selv nok og stiltiende accepterer og genvælger en krigsforbryder 2 gange - inden Nato-landene synes at netop en krigsforbryder der var med på at ville stjæle Iraks olieressourcer, - er den bedste til at blive sat i spidsen for den rige verdens kamp for at bevare sin velstand – og uden hensyn til, at det vil sætte verden i brand.

Det første skridt til at sætte verden i brand kan være de rige landes lederes ligegyldighed over for fattige landes særlig behov som følge af CO₂udledningen fra især de rige industrilande.

Og det sker, hvis det ikke lykkes at enes om en effektiv klimaaftale til december, fordi de rige lande med EU i spidsen - og desværre med alle danske partiers tilslutning på nær Enhedslisten - nu alligevel ikke vil binde sig til at give de fattige afrikanske lande kompensation for at de bliver hårdest ramt af jordens opvarmning.

Det er nu det gælder. Det er nu vi må danne en bred alliance af de gode viljer og genbruge vores organisatoriske netværkserfaring for at rejse den nødvendige verdensopinion for at sætte alle vores - i sig selv væsentlige sager - som hjælp til nødstedte mennesker af alle typer gennem global solidaritet, - opbygning af det eroderede demokrati så det får styr på den kapitalistiske markedsøkonomis udskejelser, - afsløring og bekæmpelse af våbenmafiaens store indflydelse, - og nu

miljøkampen – sætte disse sager på dagsorden i en fælles strategi for en bedre verden, hvor der er plads til alle menneskers sameksistens.

Alt dette vil jeg håbe den fredsstafet, som vi her i Frederikshavn sætter i gang, som del af Verdensmarchen for Fred og Ikke-vold, kan være med til at sætte i bevægelse. For som Niels Hausgaard, der desværre ikke kunne være her i dag, sagde i Århus d. 13. August på protestdemonstrationen imod stormen på Brorsonskirken, så er det til syvende og sidst vores egen skyld, når det går dårligt, for vi har jo selv valgt de politikere vi har, og derfor må vi jo tage os sammen og gøre oprør og fyre dem ved først givne lejlighed.

Jeg ved ikke om det lige præcist er det som Verdensmarchen for Fred og ikke-vold står for, men jeg har her prøvet at være ærlig overfor mine egne erfaringer og iagttagelser og det er vel det første nødvendige skridt?

Og så må vi samarbejde med alle om de mål vi har til fælles. Det er først og fremmest gennem samarbejde med en af den danske afdelings ildsjæle, Juha Uski, i kampen imod USA-NATOS skræmmende raketskjolds og rumkrigsprojekt i Tjekkiet, at jeg er gået med i at arbejde for at Verdensmarchen for Fred og Ikke-vold skal blive en succes. Jeg håber virkelig at den kan blive et positivt vendepunkt for hele verden og være med til at skabe en global bevidsthed om at fred er en mulighed, hvis vi alle vil og nogen tør gå foran.

Hermed vil vi sende fredsstafetten af sted fra Frederikshavn til Aalborg og videre gennem Jylland og til København hvor den vil støde til internationale del af Verdensmarchen for Fred og Ikke-vold, der vil ankomme til København d. 30-31. Oktober, og så fortsætte og være i Argentina d. 2. Januar 2010.

Tak alle sammen jeres deltagelse.